

LA MÚSICA
com a
JOC

—Àvia, ha estat preciós. I et perdono —va dir la Maisie mirant-se de reüll en un dels mil miralls del vestíbul de la Scala.

El vestit de vellut blau fosc amb el coll blanc li esqueia d'allò més, tot i que, quan l'àvia Pen l'hi va regalar, va fer una ganyota: era tan seriós. Li donava un aspecte antic. Però no la disgustava. Li semblava necessari fer els honors a un teatre tan bonic, on no es podia entrar amb texans i samarreta.

—Bé —va dir l'àvia—. I em perdones també per tota la resta?

Acabaven d'assistir a l'espectacle de final de curs de l'Escola de Ball. El tema de la dansa era força espinós entre àvia i néta: a l'àvia Pen li hauria agradat que la Maisie, de petita, hagués anat a classe de dansa, i hi havia insistit una mica, com acostumava a fer sempre. Però la Maisie no va cedir. No suportava el rosa, el setí, el tul i, sobretot, no suportava l'Alice, la companya d'escola cent per cent rosa, setí i tul a qui agradava amb bogeria el ballet clàssic. Però ho havia d'admetre: els alumnes eren tan bons —i tan diferents de l'Alice— que podia ser que ara sentís un cert remordiment per aquell «no» que va dir als sis anys.

La Maisie va sospirar, sense respondre a la pregunta de l'àvia.

—Que maca la *Simfonia de les joguines* —va comentar després, amb sinceritat—. Les nenes, amb les seves nines de drap. I les grans, que saltaven a corda. Els nens, amb els reclams per als ocells, els que jugaven a fet i amagar i a tocar i parar i els que intentaven atrapar el cucut que els prenia el pèl cantant des del seu amagatall. I les més menudes, amb

aquells fanals en forma d'oca. Tots magnífics. I quins vestits tan bonics!

—Tens raó, eren deliciosos, amb les seves camises llargues i les seves gorres. Així vestien els nens a principis del segle XIX, quan finalment es van adonar que s'havien de sentir lliures per jugar. Però la música és més antiga.

—Mozart, oi? —va dir la Maisie, distreta.

Eren sota els porxos de la Scala, en la penombra de la tarda, i s'hi van aturar. Havia començat a ploure, un bon xàfec, i no duien paraigua. Els taxis esperaven a l'altre costat del carrer, tan brillants com balenes blanques, però l'aigua queia amb tanta força, que era impensable decidir-se a creuar-lo.

—Mozart, sí. Leopold, encara que no és segur que l'escrivis realment ell —va respondre l'àvia.

—Però no es deia Amadeus? Aquell músic que tocava tan bé ja de petit?

—El nen prodigi, sí. Wolfgang Amadeus Mozart. Leopold era el seu pare. Ell també era músic. Ell, i la seva germana gran, Nannerl. Aleshores es continuava la tradició familiar.

La Maisie va fer una ganyota.

—Havia de ser dur. Si algú volia ser una altra cosa, no ho sé, rellotger, o pintor, per exemple.

—Diguem que era més senzill seguir els passos dels pares. Era un camí ja esbrossat. Els Mozart van fer un llarguíssim viatge per tot Europa quan Amadeus encara era petit, i ell es va exhibir a les corts més importants. El públic embogia en veure aquell nen de set o vuit anys al teclat del clavicèmbal. Renoi... —L'àvia Pen va fer un salt cap enrere just a temps: un cotxe acabava de trepitjar de ple un bassal i va llançar en la seva direcció una cortina d'aigua bruta.

La Maisie ni se'n va adonar.

—Potser Leopold va escriure la *Simfonia de les joguines* per a Amadeus —va dir amb expressió somiadora, recordant les escenes de l'espectacle que acabaven

de veure—. Potser fins i tot la hi va fer representar. Tu qui creus que podria ser? El pastoret que perseguia les nenes amb les oques? O aquell ninot ridícul vestit de randa que es movia com un robot?

—Com un autòmat, en tot cas —va dir l'àvia Pen—. No ho sé, probablement no la va escriure ell. Leopold, vull dir. Aconseguirem arribar a casa?

Un tro ensordidor va ofegar les últimes paraules de l'àvia. Però la Maise ja no l'escoltava. El rellotge que duia al canell havia començat a vibrar i a brunzir. La Maisie es va fregar la pell del costat de la corretja: coneixia bé els efectes d'aquell formi-

gueig; de fet, sempre els esperava amb ganes. Ho sabia perfectament: era el poder de la curiositat el que feia funcionar aquell petit objecte prodigiós que l'avi havia regalat a l'àvia.

Més tard, el rellotge va passar a ella; va ser un regal important que li permetia viatjar màgicament en el temps cada vegada que la dominava

la curiositat. I aquesta vegada tenia un munt d'interrogants. Un nen original, les joguines, la música: tot es va confondre en un remolí, pensaments i suposicions, fantasies i hipòtesis. Per recompondre's, com sempre, en un món diferent del seu, que semblava esperar-la només a ella, disposat a revifar davant la seva mirada, disposat a deixar-se descobrir.